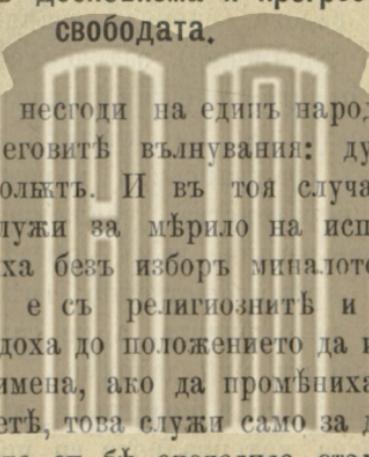

сравни съ четирнадесетъ мѣсячното върлуване на терора, прибавя тя, що може отъ това да се заключи? Че нито единъ народъ не е билъ тъй злочестъ въ продължение на цѣло столѣтие, като френския. (*Размисления върху революцията*).

ГЛАВА II

Прогресса чрѣзъ деспотизма и прогресса чрѣзъ свободата.

Материялнитѣ несгоди на единъ народъ не обясняватъ достатъчно неговитѣ вълнувания: душевнитѣ сѫкоито най вече болѣятъ. И въ той случай силата на възмущението ни служи за мѣрило на испитаното тѣглило. Ако отхвърлиха безъ изборъ миналото, ако довършиха както и да е съ религиознитѣ и политически традиции и ако дойдоха до положението да истриянѣтъ отъ свѣта кръщелнитѣ имена, ако да промѣниха названието на мѣсецитѣ и денетѣ, това служи само за доказателство на ненавистта която си бѣ спечелила старата френска наредба, чрѣзъ угнетяване на умътъ и оскрѣбяване на человѣческото достоинство.

Какво зрелище наистина представляваше ветхия той режимъ, въ минутата когато общественното мнѣние се повдигна върху него?

Въ черковнитѣ наредби — нетърпимостъ, прѣслѣдования, заточения и даже живоизгарения. Изгарянието на Лабара, напримѣръ едно дѣте осъдено за оскрѣбяване на иконитѣ и богуслужението, извършено въ 1766 година; и тоя не бѣ още последния случай. — Въ политическитѣ наредби: отсѫтствие на свободата, което даде